

стареца и, като се смѣлъ злобно, готвѣлъ се да отлети.

— Гледай го ти разбойника! — извикалъ си Лъвската стѣпка. — Гледай го каква дълбока рана е нанесъл на стареца!

На Лъвтската стѣпка дожаляло за стареца и той се спустиналъ къмъ полето. Отишелъ при стареца и го превързалъ. Тогава го затиталъ:

— Защо онзи те нарани?

— Отъ благодарностъ! — отговорилъ старецътъ.

— Какъ тъй отъ благодарностъ? — учудилъ се Лъвската стѣпка.

— Тъй. Той е сираче. Гледахъ го и хранихъ като свое дете, докато израсте. После продадохъ каквото имахъ за две торби съ пари, натоварихъ ги на коня и тръгнахъ съ него да ида при брата си, че братъ ми е въ голѣма нужда. Но тукъ насрѣдъ пѣтъ той отъ благодарностъ ме рани смъртно, заграби коня и паритъ ми, па избѣга.

— О, — извикалъ Лъвската стѣпка, който забравилъ, че самъ наскоро билъ извършилъ зло, — какъ е възможно да се направи такова нѣщо!

Той се втурналъ да гони неблагодарника, но тоя билъ на конь и Лъвската стѣпка не можалъ да го стигне.

— Ехъ, — рекълъ си Лъвската стѣпка, — само едно нѣщо може да го стигне сега. Стоманената стрела. Да можехъ да я изпратя следъ него!

И като нѣмалъ друго какво да стори, той извадилъ стоманената стрела, сложилъ я на лѣжа си и се прицелилъ въ неблагодарника. И какво било учудването му, когато стрелата отлетѣла леко като птица.

